

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/129/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1418205057
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alexandra Hanusová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1418205057.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Alexandry Hanusovej a sudcov JUDr. Romana Bolebrucha a Mgr. Patricie Skotnickej v spore žalobcu: J. Q., S..D., E. XXX/A, J., IČO: 47 967 692, proti žalovanej: S. E., L.. XX.X.XXXX, G. X. XX, J., M. X. XX XXX,XX R. D. G., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č.k. 22CSp/243/2018-136 zo dňa 10.4.2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým žalobu vo zvyšku zamietol a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania, p o t v r d z u j e.

Žalovanej nepriznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 14 328,37 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 14 328,37 eur od 1.8.2018 do zaplataenia, úroky 990,44 eura, úroky z omeškania 1 954,66 eura, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 44,58% s tým, že o jeho výške rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Pôvodný žalobca (Poštová banka, a.s.) sa žalobou doručenou súdu 31.10.2018 domáhal od žalovanej vrátenia istiny úveru 14 328,37 eura, zaplataenia úroku 990,44 eura, úroku 6 560,46 eura, úroku zo zostatku nesplatennej istiny vo výške 11,90 % ročne zo sumy 14 328,37 eura od 1.8.2018 do zaplataenia, úroku z omeškania 5,05% ročne zo sumy 14 328,37 eura od 1.8.2018 do zaplataenia a poplatkov 14,65 eura. Žalobu odôvodnil tým, že uzatvoril so žalovanou 4.2.2014 zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej poskytol žalovanej úver 15 000 eur, tá úver riadne nesplácala a preto jej podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka zaslal upozornenie na to, že je v omeškaní so splácaním úveru viac ako 3 mesiace a pretože splatnú pohľadávku neuhradila ani v lehote 15 dní od doručenia tohto upozornenia, pristúpil k zosplateniu úveru.

3. V priebehu konania pôvodný žalobca postúpil pohľadávku, ktorá bola predmetom sporu na spoločnosť J. Q., S..D., a súd uznesením z 30.1.2019 č.k. 22Csp 243/2018-109 pripustil, aby do konania na miesto pôvodného žalobcu vstúpila spoločnosť J. Q., S..D..

4. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že právny predchodca žalobcu uzavrel so žalovanou 6.2.2014 zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej poskytol žalovanej úver 15 000 eur. Žalovaná sa zmluvou zaviazala úver splácať v pravidelných 120 mesačných splátkach 229,24 eura vždy k 20. dňu kalendárneho mesiaca, s úrokom 11,90 %; priemerná ročná percentuálna miera nákladov bola 13,88 %. Pre neplnenia povinností žalovanej riadne a včas splácať poskytnutý úver právny predchodca žalobcu listom z 2.11.2015 vyzval žalovanú splatenie dlžnej časti úveru 1 524,82 eura a

zároveň žalovanú upozornil na možnosť zosplatnenia úveru. Keďže žalovaná na výzvu nereagovala, právny predchodca žalobcu jej listom z 18.11.2015 oznámil, že ku dňu 18.11.2015 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a zároveň ju vyzval na splatenie dlžnej sumy 15 333,46 eura do 10 dní od doručenia výzvy. Právny predchodca žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok z 25.10.2018 postúpil pohľadávku voči žalovanej na spoločnosť J. Q., S..D..

5. Súd prvej inštancie mal vykonaným dokazovaním za preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou došlo 6.2.2014 k uzavretiu zmluvy o úvere podľa ustanovenia § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“) a keďže zmluva o úvere mala charakter spotrebiteľskej zmluvy, posudzoval zistený skutkový stav aj podľa ustanovení § 1 ods. 2, § 2 písm. a), písm. b) a písm. d), § 9 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“) a dospel k záveru, že táto obsahuje podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Žalovaná bola povinná splácať úver za podmienok dohodnutých zmluvou. Žalovaná do zosplatnenia úveru uhradila žalobcovi 671,63 eura. Podľa špecifikácie úrokov vyhotovenom žalobcom (č.l. 8) úroky z úveru ku dňu zosplatnenia boli 990,44 eura, sankčný úrok ku dňu zosplatnenia úveru 35,56 eura a úroky po zosplatnení úveru 6 560,70 eura.

6. Žalobca si v spore uplatnil nárok na 23 893,92 eura, ktoré pozostávali z istiny úveru 14 328,37 eura, úrokov z úveru 990,44 eura, sankčných úrokov 6 560,46 eura a poplatkov 14,65 eura. Keďže súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žalovaná dlžnú sumu žalobcovi napriek opakovaným výzvam neuhradila, žalobe v časti o 17 273,47 eura vyhovel. Tieto boli súčtom nezaplatenej istiny ku dňu zosplatnenia úveru 14 328,37 eura, úroku z úveru ku dňu zosplatnenia úveru 18.11.2015 vo výške 990,44 eura (vyčíslený vo výzve na úhradu dlžnej sumy) a úrokov z omeškania odo dňa zosplatnenia úveru vo výške 1 954,66 eura (ročný úrok 5,05% zo sumy 14 328,37 eura od 18.11.2015 do 31.7.2018). Pretože sa žalovaná dostala s plnením peňažného dlhu do omeškania, súd jej uložil podľa ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov zaplatiť žalobcovi aj zákonné úroky z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 14 328,37 eura od 1.8.2018 až do zaplatenia.

7. Žalobu vo zvyšnej časti o priznanie úrokov 11,90 % ročne zo sumy 14 328,37 eura od 1.8.2018 do zaplatenia a úrokov z úveru 4 606,04 eura súd nepovažoval za dôvodnú. Poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove z 30.6.2015 sp. zn. 6Co/190/2014, Krajského súdu v Bratislave z 15.11.2018 č.k. 9Co 168/2017-108 a na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 18.9.2012 sp. zn. IV. ÚS 476/2012, v ktorom ústavný súd odobril záver súdov nižších inštancií, že veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, nakoľko následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť len úroky z omeškania. Za tejto situácie má veriteľ právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru s tým, že potom mu právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká patrí mu len právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru a úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi zmluvnými stranami.

8. Súd prvej inštancie nepovažoval za dôvodný ani uplatnený nárok na úroky z omeškania do zosplatnenia úveru, keďže žalobca neuviedol z akých súm vypočítal tieto úroky z úveru a spôsob výpočtu. Súdu nebolo zrejmé, či úroky z omeškania vypočítal žalobca len z istiny alebo pri výpočte vychádzal zo splátok úveru, vrátane úrokov. K tomuto uviedol, že požadovať úroky z omeškania (ktoré v zmysle ustanovenia § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka predstavujú príslušenstvo pohľadávky) z úrokov nemá oporu v zákone (Občianskom ani Obchodnom zákonníku). Ani v prípade, ak by žalobca so žalovanou uzatvoril dohodu, že úroky sa stanú súčasťou istiny, vzhľadom na spotrebiteľský charakter ich právneho vzťahu medzi ním a žalovanou by takéto odchylenie sa od ustanovení Občianskeho zákonníka v neprospech žalovanej ako spotrebiteľa (§ 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka) nebolo prípustné. Napokon súd nepovažoval za dôvodnú ani tú časť žaloby, ktorou sa žalobca domáhal od žalovanej zaplatenia poplatkov vo výške 14,65 eura s odôvodnením, že tieto žalobca vynaložil na predídanie súdnemu sporu, k čomu poukázal na listinu „Aktuálny stav úveru zo dňa 31.7.2018“. Podľa súdu prvej inštancie žalobca účelné vynaloženie týchto poplatkov nepreukázal. Zo samotnej listiny „Aktuálny stav úveru zo dňa 31.7.2018“ nebolo súdu zrejmé, na základe čoho žalobca žiadal od žalovanej poplatok 14,65 eura.

9. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 2 C.s.p. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 44,58 %, ktorý zodpovedá pomeru jeho úspechu 72,29 % (17 273,47 eura z 23 893,92 eura) k úspech žalovanej 27,71 % (6 620,45 eura z 23 893,92 eura).

10. Proti výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým vo zvyšku žalobu zamietol, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca a navrhol ho zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie alebo zmeniť tak, že odvolací súd žalobe vyhovie, z dôvodov uvedených v ustanoveniach § 365 ods. 1 písm. a), písm. f) a písm. h). C.s.p. Napadnuté rozhodnutie považoval za nepreskúmateľné a arbitrárne, nakoľko z jeho odôvodnenia nie je dostatočne zrejmé, z akého právneho predpisu konajúci súd vychádzal pri vyvodzovaní záveru, že po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru mu nárok na dohodnuté zmluvné úroky nepatri. Uviedol, že pokiaľ by aj uvažoval tak, že otázka nároku na zmluvný úrok po vyhlásení splatnosti bola zodpovedaná uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Obo 143/1998, bol toho názoru, že ide o rozhodnutie nevyhovujúce potrebám súčasného právneho stavu, navyše tento názor nepredstavuje ustálenú prax súdov (napr. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 16.8.2018 sp. zn. 41Co/13/2018, rozsudok Krajského súdu v Prešove z 28.6.2018 sp. zn. 11Co/22/2018, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 25.1.2018 sp. zn. 43Co/1/2018). V tejto súvislosti žalobca poukázal na ustanovenie § 16 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., podľa ktorého je spotrebiteľ v prípade splatenia spotrebiteľského dlhu pred dohodnutou lehotou splatnosti povinný zaplatiť úrok a náklady vzniknuté za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia. Výkladom a contrario, ak teda dôjde k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru veriteľom pre porušenie platobnej disciplíny dlžníka, veriteľovi by malo zostať zachované právo na vrátenie peňažných prostriedkov spolu s dohodnutým úrokom až do okamihu splatenia celého úveru. Zaplatenie zmluvného úroku treba totiž podľa žalobcu považovať za plnenie akcesorickej povahy, ktoré je nevyhnutne spojené s istinou úveru a od nej potom závisí samotný zmluvný úrok ako forma odmeny veriteľa za poskytnutie úveru. Z jazykového výkladu ustanovenia § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka je tiež zrejmé, že veriteľ má nárok na úrok až do splatenia úveru. Zosplatenie úveru preto podľa jeho mienky predstavovalo len zmenu termínu splatnosti úveru. Ak je teda dlžník povinný platiť zmluvné úroky pri splácaní úveru v splátkach, odporovalo by logickému výkladu, aby bol od tejto povinnosti oslobodený v prípade oprávnenej zmeny termínu splatnosti. Dlžník je povinný platiť úroky od okamihu reálneho poskytnutia peňažných prostriedkov do ich reálneho vrátenia, či už v lehote splatnosti alebo ak je v omeškaní. V tomto smere žalobca poukázal i na znenie bodu 6.4 Obchodných podmienok, keďže považoval za nepochybné, že úmyslom tohto dojednania bolo úročenie úveru zmluvnou úrokovou sadzbou od poskytnutia úveru až do jeho úplného zaplatenia. Keďže k vráteniu celej poskytnutej istiny doposiaľ nedošlo, mal za to, že nezanikol záväzok žalovaného zaplatiť mu zmluvne dohodnuté úroky.

11. Žalobca sa nestotožnil ani s názorom súdu prvej inštancie, že súbežným uplatňovaním úroku a úroku z omeškania dochádza k hrubej nadvláde veriteľa vo vzťahu. Zmluvný úrok a úrok z omeškania treba považovať za dva odlišné právne inštitúty, ktoré sledujú iný cieľ. Úroky z omeškania sú sankciou za porušenie povinnosti (v danom prípade nedodržania dohodnutej doby splatnosti) a dohodnuté úroky predstavujú sú odmenou za požičanie peňazí. Preto aj keď dlžník nie je v omeškaní s plnením dlhu, môže veriteľ požadovať zmluvne dohodnuté úroky; úroky z omeškania môže požadovať pri omeškaní dlžníka aj v prípade bezodplatnej pôžičky.

12. Žalovaná sa k odvolaniu nevyjadrila.

13. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.) preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu dôvodné nie je. Odvolací súd rozsudok verejne vyhlásil dňa 27.2.2020 (§ 378 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.).

14. Podľa ustanovenia § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v dobe uzavretia zmluvy o úvere spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

15. Podľa ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa

vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlíšné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

16. Podľa ustanovenia § 2 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania.

17. Podľa ustanovenia § 2 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. na účely tohto zákona sa rozumie veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

18. Podľa ustanovenia § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

19. Podľa ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

20. V prvom rade odvolací súd k veci uvádza, že sa nestotožnil s námietkou žalobcu o nedostatočnom odôvodnení napadnutého výroku rozsudku súdu prvej inštancie. Podľa odvolacieho súdu odôvodnenie napadnutej časti rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti uvádzané v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p., keďže je z neho dostatočne zrejmé, čoho a na základe akých skutočností sa žalobca domáhal, aké prostriedky procesného útoku použil, ako aj to, že žalovaný sa k žalobe a v nej uvedeným skutkovým tvrdeniam nevyjadril. Konajúci súd výstižne vysvetlil, ako posúdil skutkové a právne argumenty žalobcu, opísal vykonaným dokazovaním zistený skutkový stav, pričom uviedol, akými úvahami sa riadil pri jeho hodnotení po právnej stránke a aké právne závery zaujal. V odôvodnení napadnutého rozsudku konajúci súd citoval tie zákonné ustanovenia, ktoré v danej veci aplikoval a so zreteľom na ktoré považoval za nedôvodnú argumentáciu žalobcu o opodstatnenosti žaloby v časti nároku na zmluvný úrok po zosplatnení úveru.

21. Po preskúmaní súdneho spisu sa odvolací súd stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej časti a konštatuje správnosť dôvodov (§ 387 ods. 1 a ods. 2 C.s.p.), na základe ktorých dospel k záveru o neoprávnenosti nároku žalobcu na zaplatenie zmluvne dohodnutých úrokov po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru. Vo veci samej nebolo sporné a konajúci súd správne vyhodnotil, že úverová zmluva uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou mala charakter spotrebiteľskej zmluvy, a nakoľko jej predmetom bolo poskytnutie úveru, išlo o zmluvu o spotrebiteľskom úvere (§ 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z.), na ktorú treba aplikovať nielen ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., ale primerane i ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa spotrebiteľských zmlúv, ktoré umožňujú súdu skúmať ex offo zmluvné podmienky tak, aby žalovaný ako spotrebiteľ nebol zaväzovaný na nedovolené plnenie.

22. Odvolací súd sa nestotožnil s odvolacou námietkou žalobcu, že má nárok na zaplatenie zmluvného úroku z úveru aj po jeho predčasnom zosplatnení. Je totiž nepochybné, že žalobca požaduje úroky, na ktoré by mal nárok v prípade, ak by žalovaný plnil podľa podmienok a v termínoch dohodnutých v úverovej zmluve, t.j. za stavu, ak by nedošlo k predčasnému zosplatneniu úveru.

23. Riadny (zmluvný) úrok je cenou peňazí, ktoré veriteľ poskytol dlžníkovi na základe úverovej zmluvy. Z ekonomického pohľadu ide o kompenzáciu veriteľovi za obetovanú príležitosť, kedy nemohol s istinou úveru nakladať, pretože nebola v jeho dispozícii. Na strane dlžníka ide o cenu za to, že mu žalobca vydal do jeho dispozície finančné prostriedky, ktoré mohol používať, pričom povinnosť ich vrátiť odložil do budúcnosti, resp. ju rozložil na splátky. Veriteľovi patrí riadny úrok z úveru až do jeho splatnosti. Ak dlžník poruší úverovú zmluvu a sú splnené zákonom, resp. zmluvou predpokladané podmienky, má veriteľ právo vyhlásiť predčasnú (alebo tiež mimoriadnu) splatnosť úveru, t.j. požadovať okamžité vrátenie celého úveru dlžníkom. Právnym následkom vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru je, že dlžník prichádza o výhodu odloženej splatnosti úveru, resp. o výhodu splátok a veriteľ získava možnosť využiť všetky dostupné právne prostriedky na to, aby sa domohol dlžnej pohľadávky. Veriteľ tiež získava právo požadovať od dlžníka zákonnú sankciu v podobe úrokov z omeškania z celej dlžnej sumy, a teda nielen z

čiasťky, s ktorou bol dlžník aktuálne v omeškaní. Predčasné zosplatnenie úveru je jednostranný sankčný právny inštitút umožňujúci veriteľovi požadovať jednorazové a okamžité vrátenie celej požičanej sumy, ktorý je odlišný od stavu výhody splátok, v ktorom veriteľ nárok žiadať dlžníka o vrátenie celej požičanej sumy naraz.

24. Vzhľadom na uvedené sa odvolací súd stotožnil s právnym záverom prvoinštančného súdu, že pri predčasnom zosplatnení úveru vznikol žalobcovi voči žalovanému nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, a úroky kapitalizované ku dňu zosplatnenia úveru. Žalobca, resp. jeho právny predchodca, týmto úkonom navodil stav, v ktorom mal právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadlo obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru. Ak teda nastal stav, kedy žalovaná už nemala právny titul mať poskytnuté peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu na to, aby žalobca inkasoval úroky, ktoré by mu patrili za stavu oprávnenej držby prostriedkov žalovanou; inými slovami povedané žalobcovi zanikol nárok požadovať od žalovanej zmluvný úrok z poskytnutých peňažných prostriedkov. Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že by žalobcovi aj po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru patrila riadny úrok z úveru. Pokiaľ by žalobca mal nárok na riadny úrok a súbežne s ním i na úrok z omeškania, a to až do momentu zaplatenia dlžnej pohľadávky, vznikol by nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, v ktorom by bola žalovaná ako spotrebiteľ vystavená všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia, zatiaľ čo žalobca ako veriteľ by inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu žalovaný na výzvu nevrátil. Takýto následok vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru by bol nielen neprijateľný pre nerovnováhu v právach a povinnostiach účastníkov zmluvy, ale aj pre rozpor s dobrými mravmi. V tomto smere odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, poukazuje i na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 17.9.2012 sp. zn. IV. ÚS 476/2012, ktorý potvrdil ústavnú udržateľnosť záveru, že po zosplatnení úveru nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie už úrokov z úveru. Odvolací súd poukazuje i na stanovisko č. 1/2019, prijaté občianskoprávnym kolégiom Krajského súdu v Bratislave, podľa ktorého veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, vzniká iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru a úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. Akékoľvek zmluvné dojednania o povinnosti dlžníka ako spotrebiteľa platiť zmluvné úroky i po zosplatnení úveru, a to až do jeho zaplatenia, treba pri absencii kogentnej právnej úpravy o úrokoch z úveru popri úrokoch z omeškania považovať za dojednania v neprospech spotrebiteľa, čo potom takú zmluvnú podmienku robí v zmysle ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. § 53 ods. 1 a ods. 5 Občianskeho zákonníka absolútne neplatnou.

25. Úroky z omeškania a zmluvné úroky sú dva rozdielne inštitúty, ktoré majú svoje vlastné, vzájomne nezastupiteľné funkcie. Avšak ani ich odlišnosť nespochybňuje záver, že po zosplatnení úveru nárok veriteľa na zmluvné úroky zaniká, nakoľko sankcionovanie dlžníka úrokmi z omeškania (a prípadne aj inými poplatkami) spolu s pretrvávaním jeho povinnosti platiť zmluvné úroky by spôsobilo hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech dlžníka ako spotrebiteľa. Uvedené platí aj po porovnaní s úpravou v ustanovení § 16 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., na ktoré žalobca v odvolaní poukazoval, podľa ktorého je spotrebiteľ povinný uhradiť zmluvný úrok a vzniknuté náklady len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru až do jeho splatenia v prípade, že sa rozhodne splatiť dlh pred dohodnutou lehotou splatnosti. Ustanovenie § 16 ods. 1 zák.č. 129/2010 Z.z. upravuje situáciu, kedy spotrebiteľ (dlžník) svoj dlh riadne spláca a rozhodne sa splatiť zvyšok naraz a vymedzuje celkovú dĺžku obdobia, počas ktorého má povinnosť platiť zmluvne dohodnuté úroky. Ide v podstate o obdobnú úpravu aká je v ustanovení § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka (podľa ktorého je dlžník oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve, pričom úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov), na ktoré žalobca tiež poukazoval. Ustanovenie § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka sa vzťahuje na situáciu, keď dlžník splatil poskytnutý úver predo dňom jeho konečnej splatnosti, čo nie je situácia posudzovanej veci, kedy žalovaná dlžný úver nesplátila do rozhodovania súdu o žalobe.

26. Odvolací súd pri rozhodovaní o odvolaní vychádzal z uvedeného a dospel k záveru, že žalobca v odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by spochybnil správnosť napadnutého výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým zamietol jeho žalobu v časti o priznanie zmluvného úroku po zosplatnení úveru (v zvyšnej časti zamietnutej žaloby odvolanie neodôvodnil vôbec). Vzhľadom na to, že odvolací súd nepovažoval ním uvádzané tvrdenia za také, ktoré by boli spôsobilé prívodiť

zmenu napadnutého rozhodnutia, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania ako vecne správny v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

27. Odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania podľa ustanovenia § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že úspešnej žalovanej nepriznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko jej žiadne nevznikli.

28. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).